

[Justitsministeren.]

Dernæst vil jeg sige til det ærede medlem, som udtalte sin skepsis over for det kontrolorgan, regeringen har til hensigt at instituere — og det ærede medlem blev jo støttet af det ærede medlem hr. Aksel Larsen — at det, der bliver udvalgets opgave — og det er efter mit skøn hovedopgaven — bliver jo i tilfælde, hvor efterretningstjenesten påtænker i anledning af forespørgsel fra en styrelse at videregive foreliggende oplysninger vedrørende enkeltpersoner, at godkende, at oplysningerne videregives. Det er klart, at udvalget gennem denne virksomhed kan tilkendegive ikke alene, at visse oplysninger, som registreres, efter udvalgets opfattelse er ganske overflødige generelt set, og så er det klart, at resultatet heraf må blive, at disse oplysninger ikke længere registreres, for det har jo ingen zweek. Men derudover skal udvalget i de enkelte tilfælde skønne, om den styrelse, det drejer sig om, kan have interesse i de foreliggende oplysninger, om det er relevant, at disse oplysninger videregives. Det er i kraft af denne beføjelse, kontrolorganet får sin mulighed for at påvirke registreringens generelle karakter, og det er det, jeg for min del lægger afgørende vægt på.

Jeg forsikrer det ærede medlem for, at jeg ville ikke under nogen som helst omstændigheder være interesseret i at få et udvalg bestående af ja-sigere. Også for mig er dette problem om den rette balance mellem effektiv efterretningstjeneste og hensynet til borgernes demokratiske rettigheder, ja, deres retsbeskyttelse, et så væsentligt punkt, at det for mig må være af betydning, hvad de folk, som udpeges, fordi vi har tillid til deres omdømme, deres mulighed for bedømme disse ting, hvad disse mennesker når til i deres opfattelse heraf. På den anden side er det klart, at de må også gøres bekendt med, under hvilke forudsætninger de udfører dette arbejde; de må vide, hvilke hensyn der er de herskende både for sikkerhedstjenesten

og for de styrelser, som modtager oplysninger. For mig at se vil der ikke være nogen tvivl om, at denne vekselvirkning må føre frem til, at vi når til — vi kan godt bruge det udtryk, det ærede medlem er så glad for — en sanering, som det ærede medlem mener er så nødvendig.

I denne forbindelse understreger jeg også, at det er for mig af afgørende betydning, at det lykkes at få de bedst mulige folk til at beskæftige sig med et arbejde, der er så vanskeligt og delikat, som det er, og at politimestrene interesserer sig derfor.

Til det ærede medlem hr. Aksel Larsen vil jeg sige: ja, jeg kan jo ikke komme videre i dette spørgsmål om aflytningen af det ærede medlems telefon og åbningen af hans post. Det ærede medlem må ikke fremstille det, som om jeg havde sagt, at før 1945 skete der alverden. Det ved jeg ingenting om. Jeg holder mig til tiden efter 1945, og herom har jeg altså indhentet udtalelser fra såvel Frederiksberg og Københavns politi og såvel politiets efterretningstjeneste som militærets efterretningstjeneste, og ingen interesserer sig for det ærede medlem.

Så sagde det ærede medlem nogle meget hårde ord om det, der skete under besættelsen. Hele det problem er jo meget udførligt behandlet i den parlamentariske kommissions beretning. Hvilke oplysninger Gestapo fik ad den ene eller den anden vej, har det vel næppe så megen interesse at diskutere i dag. Det, som er det afgørende — og som gør, at det ærede medlem kan få det ind i billedet — er, at vi indstiller os på, at disse oplysninger, disse registre, disse akter, skal kunne tilintetgøres, i det øjeblik situationen er trüende, og det er det, som folketingsudvalgets flertal, regeringen og jeg har lagt aldeles afgørende vægt på.

Må jeg endelig til sidst sige, at det ærede medlem lokker mig ikke til at sige noget som helst om Blechingbergsagen, men det ærede medlem ville vide, hvis han havde læst den offentliggjorte parlamentariske beretning fra Sverige, at Wennerström, oberst Wennerström, øverste Wennerström